

DE MENS EN ZIJN VOERTUIGEN

15 september 1972

Goedenavond, vrienden.

Ik herinner u er aan, dat wij niet alwetend of onfeilbaar zijn. Van u wordt verwacht dat u ook zelfstandig nadenkt over alles wat te berde zal worden gebracht. Onze bijeenkomst is heden volgens het programma van meer esoterische aard.

Ik zou daarom met u willen spreken over:

DE MENS EN ZIJN VOERTUIGEN

Bij deze titel rijzen vermoedelijk bij u reeds visioenen van steden vol langgeparkeerd ambtelijk blik e.d., wat echter niets te maken heeft met de voertuigen waarop ik doel. Zoals u bekend zal zijn, bezit de mens een aura. Hierin zijn verschillende waarden te vinden, die wij, wanneer zij afzonderlijk als representant van het ego kunnen optreden, plegen aan te duiden als voertuigen. Ik wil trachten op eenvoudige wijze met u na te gaan hoe dit ongeveer in elkaar zit, welke verbanden te leggen zijn tussen uw wereld en deze voertuigen. De mens heeft, naast zijn normale lichaam, een z.g. levenslichaam. Dit betekent, dat het merendeel van zijn levenskracht in een afzonderlijke structuur aanwezig is en in die structuur trouwens ook te zien is.

Helderzienden hebben dit door alle tijden waargenomen. In de laatste tijd is men erin geslaagd - in Rusland - een deel van deze uitstraling ook zichtbaar te maken en te fotograferen. Men benadert het geheel daar natuurlijk wat anders. Men wil daar die uitstraling in het bijzonder bekijken om te weten welke ziekten op gaan treden, in hoeverre levenskracht aanwezig is of nalaat etc. Maar men begint dit dus technisch te benaderen.

Het levenslichaam zou je het beste kunnen omschrijven als een wonderlijke reeks van kleurige flonkeringen en flitsen, door onderlinge lijnen verbonden. Het is misschien wat te ver gezocht, wanneer men zou stellen dat dit alles een vorm van elektriciteit is, ofschoon de term bio-elektriciteit althans voor een deel van dit levenslichaam niet te vreemd is. Want het blijkt dat deze flitsen en lijnen in vele gevallen parallel lopen met het zenuwstelsel, terwijl de voeding van dit lichaam kennelijk ook mede materieel plaats vindt. Probeer je dit verder te onderzoeken, zo kom je tot de conclusie dat levenskracht en dus vitaliteit die uit de flitsen, de scherpte van de lijnen e.d. blijkt, toeneemt, wanneer wij iemand zuurstof toedienen. U weet dat zuurstof in de lucht aanwezig is. Wanneer sommige Indiërs nu zeggen dat je door een bepaalde wijze van ademhaling 'prana' binnenkrijgt, kun je aan dit begrip wel verdere kosmische krachten en waarden verbinden, maar in ieder geval is hierbij ook zuurstof betrokken. In deze tijd is wetenschappelijk bevestigd, dat er een levenslichaam is, dat dit levenslichaam kan functioneren en zijn eigen energie vergroot bij een voldoende toevoer van zuurstof.

Dat ik op dit bewijsbaar zijn zo uitvoerig inga, betekent nog niet dat ik in mijn onderwerp alles wil herleiden tot nuchtere wetenschappelijke termen en bewijsbaarheden. Ik meen dat daarvoor andere mogelijkheden en vereisten zijn dan wij hier aantreffen. Het is echter wel belangwekkend te constateren - en dat wilde ik aan het begin van mijn betoog allereerst doen - dat de mens ook wetenschappelijk aantoonbaar de voertuigen bezit, waarover esoterici reeds vele eeuwen gesproken hebben. Het lijkt mij belangrijk te weten, dat men de aanwezigheid van dergelijke voertuigen of krachten nu bij de mens, maar evengoed bij planten en dieren weet aan te tonen.

Ik stel nu: de mens heeft een levenslichaam. Dit lichaam omvat een groot deel van de krachten die het mogelijk maken voor de geest zich te manifesteren in het lichaam. Verder blijkt dat het levenslichaam samenwerkt met, of een wisselwerking kent met een deel van de lichaamsklieren van de mens. De pijnappelklier blijkt bv. hierop zeer sterk te reageren, bepaalde functies van de hypofyse worden eveneens hierdoor gestimuleerd en verder kunnen soortgelijke effecten o.m. geconstateerd worden bij de bijnier. Ik noem slechts enkele van de naar ik hoop u meer bekende klieren.

Wanneer wij nu nagaan hoe deze wisselwerking plaats vindt zo blijkt: Indien in het levenslichaam een bepaalde spanning optreedt, verandert de waarneming van de mens. Er zijn mensen die zeer sensitief zijn. Deze sensitiviteit kan gericht zijn op hun eigen wereld, zij kan ook gericht zijn op andere werelden en sferen. Wanneer een dergelijke waarneming plaats vindt, zien wij een verkleuring in een deel van het levenslichaam. Wij zien in de meeste gevallen een verkleuring in de richting van violet, maar in enkele gevallen - en meestal vooral bij degenen die op dit terrein betere resultaten boeken - een verkleuring in de richting van blauw, zilverblauw en in enkele gevallen ook nog blauwgrijs. Deze verkleuring betreft een aantal centra, die meestal liggen rond de borstspier en de keel. Wanneer deze verkleuringen hier het sterkste zijn, zo moeten wij concluderen dat de functies die hier plaats vinden, in ieder geval verband houden met de waarneming. Daarnaast blijkt bij sommige waarnemingen die dan echter gemeenlijk in een andere frequentie liggen, een verkleuring in de richting van goud, maar soms ook van grijs, plaats te vinden boven een van de ogen. Dus niet centraal, waar volgens velen het derde oog zou moeten liggen. Meestal treedt deze verkleuring op bij het linkeroog, maar in enkele gevallen ook wel bij het rechteroog en wel enigszins terzijde daarvan op een schuine lijn, die men van het oog naar de slaap kan trekken. Dit duidt aan dat een deel van deze vorm van waarneming dus ook samen moet hangen met bepaalde hersenfuncties.

Wanneer ik tracht dit in overeenstemming te brengen met de voorstellingen omtrent een astraal voertuig, omtrent bepaalde geestelijke voertuigen - die wij door uittreding bv. waar kunnen nemen, zo kom ik vreemd genoeg tot de volgende conclusies:

a. De waarnemingen geschieden door een lichaam, dat wel met het levenslichaam gelieerd is, maar daaraan niet identiek is.

b. In gevallen van uittreding bestaat - het is een oude overlevering en zelfs de oude Egyptenaren spraken daarover reeds - een verbinding tussen het lichaam en het uitredend voertuig. Deze wordt gemeenlijk omschreven als het gouden of zilveren koord. Dit koord blijkt te bestaan uit een zeer groot deel van de energie van het levenslichaam.

Er moet dan ook volgens mij geconstateerd worden dat bij uittreding een verband bestaat tussen het lichaam, dat uittreedt, en het levenslichaam, waarbij kennelijk het levenslichaam tevens functioneert als overbrenger van impulsen. Dit doet de vraag rijzen of de conditie van het levenslichaam van belang kan zijn bij uittreding. Hier kom ik tot vreemde conclusies. Het blijkt namelijk dat een verzwakking van het stoflichaam, gepaard gaande met een sterke lading van het levenslichaam, aanleiding is tot waarneming en uittreding buiten de stoffelijke persoonlijkheid. Eigenlijk zou ik hier moeten zeggen: buiten de mogelijkheden van het stoffelijke lichaam. Dit is mogelijk een verklaring voor de vele dingen die de mensen op dit gebied mee kunnen maken, wanneer zij vasten. Wij weten, dat mystici vooral vaak na een langdurig vasten visioenen hebben. Wij weten, dat natuurvolkoren vaak een langdurige vasten gebruiken als deel van een inwijdingsritueel, waardoor men bv. tot de stam toetreedt. Wij weten ook dat in zeer vele gevallen ook lichamelijke kwelling gebruikt wordt om het lichaam verder te verzwakken. Je zou moeten aannemen, dat de primitieve volkeren, mogelijk instinctief, weten op welke manier de mogelijkheden tot uittreding en waarneming buiten het zuiver stoffelijke vergroot kunnen worden.

De mens heeft uit de aard van de zaak meerdere voertuigen. Een daarvan is het astraal voertuig. Dit is fijnstoffelijk van structuur.

Het kan het beste worden omschreven als een reeks van spanningsvelden tussen niet in atomair of moleculair verband gebonden minideeltjes van de materie. Wij weten verder dat dit spanningsveld voor een groot deel bepaald wordt door een ik-besef. Het denken aan jezelf is vormend voor het astrale beeld van jezelf, dat je zo in stand houdt.

Wij kunnen verder constateren dat na de overgang, wanneer dus het stoffelijk ik-bewustzijn verzwakt, het astraal voertuig pleegt te vervallen, tenzij anderen die voorstelling verder in stand houden. Wij moeten dus aannemen dat het astraal voertuig van de mens in wezen materieel is en direct in het bestaan ervan verbonden is met het stoffelijke leven van die mens. Wanneer het stoffelijk leven niet aanwezig is, zal het ontstaan van een astraal voertuig eerder het resultaat zijn van een bewuste functie, het wordt tot een soort geestelijk artifact in dat geval. Bij de mens echter is het aanwezig zijn van dit voertuig een normaal verschijnsel.

Verder moeten wij constateren dat vaak sprake is van een uittreden of uitzenden van dit voertuig, maar dit geschiedt meestal onbewust. Waarom? Omdat de hersenen niet in staat zijn de impulsen die het ik geeft en waardoor het voertuig tot uittreding komt, bewust op te vangen of voort te brengen. Gaan wij na, waar de beschadiging, die hiervoor aansprakelijk kan worden geacht - of het vastgeroest zijn - optreedt, zo moeten wij constateren dat dit in de hersenen geschiedt en wel in centra, die ongeveer bij de slaapbeenderen liggen. Je zou kunnen stellen dat de mens op de een of andere wijze vergroeid is. Mogelijk zoiets als een blindedarm, die vroeger een functie had, maar nu niet meer. Zo lijkt mij dat bepaalde hersencellen vroeger een bepaalde functie hadden die nu echter is geblokkeerd. Wordt het blok door een ongeval opgeheven, dan krijgen wij opeens met een paragnost te maken, iemand die in staat is paranormale waarnemingen te doen. Naar ik meen is ook dit in de praktijk meerdere malen aangetoond.

Nu stel ik eenvoudigweg: Het astraal voertuig van de mens is een deel van zijn stoffelijke bekwaamheden en omvat de mogelijkheid tot waarnemingen in ruimte, waarnemingen in de tijd. Het is als zodanig te beschouwen als een orgaan, welk dienstig zou moeten zijn voor een juister en bewuster stoffelijk leven. U hoeft dit niet met mij eens te zijn. Ik zal u dan ook zo dadelijk de mogelijkheid geven tegen mijn stellingen bezwaren te opperen. Eerst echter het volgende:

De geestelijke voertuigen blijken in zich een kern van kracht te dragen. Zouden wij ook dezen zichtbaar kunnen maken - het kan helaas niet, zeker niet voor de mens - zo zouden wij ontdekken, dat de kern daarvan over het algemeen uit wit licht bestaat, omlijst door anderskleurig licht - het is een soort celkern van wit licht. Bij meer verlichte figuren is de omringende uitstraling dan meestal goudachtig of geel. Soms ook is het levend goud. Daaromheen zien wij dan het voertuig. Dit voertuig kan een menselijke vorm hebben - in lagere sferen is dit het geval - in andere sferen blijkt de schil van het voertuig ook weer weg te vallen. Je zou dit kunnen vergelijken met iemand, wiens haren uitvallen. Het is een deel van het voertuig dat je verliest en dus niet zo, dat je in een andere sfeer een totaal ander voertuig krijgt. Dit voertuig blijkt in staat, sferen te betreden, maar kan alleen in hogere sferen optreden wanneer het bepaalde dingen verloren heeft, ik heb een vergelijk gemaakt met haar. Je zou dan kunnen zeggen: je kunt vanuit de vormwereld alleen een stap verder komen met het geestelijk voertuig, wanneer je eerst naar de barbier gaat en alle haar laat weghalen. Het klinkt misschien een beetje speels zo. Maar het komt erop neer, dat je afstand moet doen van bepaalde besefsnormen, waaraan je jezelf bindt. Het vreemde wat hierbij ontstaat, is wel - ik citeer iemand die dit eens zeer mooi heeft gezegd - dat de bewustwording een ontbinding is van vormgebondenheid. Ik vond dit een heel mooie omschrijving.

De voertuigen van de mens zijn altijd aanwezig. Of je ze gebruikt of niet, of je er bewust deel aan hebt of niet, zij zijn er. Dit leek mij een aardige zaak om te onderzoeken. Gebruikt de mens die geestelijke mogelijkheden nu werkelijk niet? Ik ben tot de conclusie gekomen dat gemiddeld 98 van de 100 mensen tijdens hun leven een of meer malen gebruik maken van hun geestelijke voertuigen. Ik ben verder tot de conclusie gekomen, dat 47 à 48 per 100 regelmatig gebruik maken van hun geestelijke voertuigen.

Ik ben echter ook tot de conclusie gekomen, dat minder dan 1 per 1000 van hen zich enigszins bewust is van hetgeen in die voertuigen als ervaring wordt opgedaan. Bij de anderen blijkt voor een deel althans het resultaat van de uittredingen in het onderbewustzijn te worden opgeslagen en zo toch op de normale gedragsnorm op aarde van invloed te zijn.

Maar dit is niet alles: Een mens die een geestelijke uittreding heeft doorgemaakt, zal, na terugkeer in zijn levenslichaam, een ander lichtpatroon vertonen. Er is dus een verandering van kleur en een andere nadruk op verschillende lijnen van het netwerk, dat uiteindelijk het levenslichaam vormt. Ik dacht dat dit een interessant punt was. Want hieruit blijkt dat tijdens de uittreding energie wordt verbruikt en vervangen door energie van andere geaardheid. Daar wij niet aan kunnen nemen dat de geest diepe ademhalingen gaat doen voor een open raam voor zij terugkeert, moeten wij aannemen dat de energie, die in het levenslichaam aanwezig is en daar mede op een soort zuurstofbalans schijnt te berusten, in de geest op andere wijze tot stand komt.

Ik weet niet of u het hier mee eens kunt zijn, maar indien dit niet het geval is kunt u nu iets daarover zeggen voor ik verder ga.

Vraag: (Onverstaanbaar).

Antwoord: Het levenslichaam is nog iets anders dan het z.g. etherisch lichaam, mag ik u daaraan herinneren. Deze begrippen zijn dus niet geheel identiek, ofschoon op aarde beiden onderling verward kunnen worden, daar zij tijdens het stoffelijk bestaan grotendeels gelijkwaardig plegen te zijn. Dit, ofschoon het etherische lichaam mede geestelijke voertuigen omvat die als deel van het levenslichaam dus niet gerepresenteerd zijn. Wij zouden kunnen zeggen dat de energie kennelijk mede dankzij de verandering van ... (onleesbaar) – die dan ook in het levenslichaam te constateren is, van andere dan aardse origine is, zodat moet worden aangenomen dat deze energieën afkomstig zijn uit andere sferen, althans stammen uit een andere zijnstoestand die niet stoffelijk van aard is. Is dit voldoende?

Vraag: De samenvatting van alle geestelijke voertuigen in een geestelijk lichaam... (rest onverstaanbaar).

Antwoord: U mag dit wel aannemen, ofschoon het, zoals elke algemene verklaring, niet voor 100% juist is. Maar het is voor ongeveer 80% juist, zodat ik meen met enig voorbehoud ja te kunnen zeggen.

Vraag: Is een etherisch lichaam het etherische dubbel?

Antwoord: Eigenlijk zijn het etherisch dubbel en het etherisch lichaam wel termen voor hetzelfde, ofschoon het etherische dubbel, waarover vaak wordt gesproken in verband met projecties, in feite een astraallichaam is, zodat het z.g. etherische dubbel in dit geval alleen in vergelijk met de materie etherisch genoemd kan worden. Is dit voldoende?

Vraag: Mag ik vragen: Welke rol speelt het begeertelichaam in dit alles?

Antwoord: Het begeertelichaam is een deel in feite van uw levenslichaam, hoe vreemd u dit ook moge klinken. Het vormt daarin een lijnwerk, dat over het algemeen gekenmerkt wordt door tinten rood. Een lichaam, dat overigens bij de Chinese acupunctuur als negatief beschouwt wordt, zodat de raakpunten van dit begeertelichaam, dit deel van het levenslichaam met de stof, niet met gouden, maar met zilveren naalden behandeld zal worden. Hopelijk neemt u mij deze toevoeging niet kwalijk. Is dit voldoende?

Vraag: Hoeveel verschillende lichamen heeft de mens nu?

Antwoord: Indien wij het heel eenvoudig willen stellen, kunnen wij zeggen dat de mens er vier heeft. Dat is natuurlijk niet bevredigend voor vele mensen, maar het is in feite wel zo: Je hebt een astraal lichaam: een fijnstoffelijk dubbel, waarvan het bestaan afhankelijk blijkt van het besef van de stofmens en dat alleen in de stof en nabij de stof kan opereren. Dan hebben wij het levenslichaam.

Dit is vervlochten met de totaal stoffelijke structuur van de mens, vormt de verbinding tussen alle verdere lichamen van de mens en diens stoffelijk lichaam en ten laatste iets, wat wij samenvattend het best het geestelijk lichaam of de geestelijke belichaming kunnen noemen: Een voertuig, dat weliswaar delen afstoot bij verandering van sferen, maar in wezen zichzelf gelijk blijft, zodat dit enige lichaam wel verschillende huiden bij het betreden van hogere sferen achterlaat en dezen voor zich bij een terugkeer naar lagere sferen dus weer moet opbouwen, maar toch zichzelf gelijk blijft.

Ik geloof dat je ook van een slang die vervelt niet terecht kunt zeggen, dat zij een ander wordt, een ander lichaam krijgt, maar wel mag zeggen, dat zij een huid achterlaat die om de een of andere reden niet meer bruikbaar is. Iets dergelijks kun je zeggen over een geestelijk lichaam, dat van sfeer tot sfeer verdergaat: er vallen beperkingen weg, waardoor het Ik aan vorm en uiting gebonden is maar de essentie blijft dezelfde. En dan is er natuurlijk de stof. Is dit voldoende?

Ik wil overigens hierbij wel aantekenen dat de verschillende vormen waarin het geestelijk lichaam optreedt, vaak in systemen afzonderlijk benoemd worden. Volgens mij werkt dit echter verwarrend, daar men er dan snel toe komt elk daarvan als geheel afzonderlijk te beschouwen. Men begrijpt dan niet meer, dat zij samenhangen met elkaar en vormen zijn van een en hetzelfde lichaam, een en dezelfde bezielende kracht en ook bij een terugkeer naar lagere normen zichzelf voortdurend kunnen constitueren en reconstrueren.

Ik hoop, dat dit duidelijk was.

Vraag: Wat doet de mens met zijn vele geestelijke of niet-stoffelijke mogelijkheden en lichamen? In de praktijk maar heel weinig. Waarom?

Antwoord: Omdat de mens meent dat al datgene wat aan deze niet-stoffelijke lichamen verbonden is, niet tot zijn eigen wereld behoort. De mens beperkt zijn eigen wereldconcept zodanig, dat hij hierdoor het voor zich onmogelijk maakt het geheel van zijn belevingen als reëel te aanvaarden. Er ontstaat dan een sterk verdringingsproces, dat zowel in de hersenen als in het geheel van de psyche een rol speelt en daarbij a.h.w. selecteert, wat bewust ervaren kan worden. De mens kan daarmee meer doen. Dat is inderdaad waar. Maar hier blijkt weer, dat over het algemeen eerder instelling - mentaliteit, emotionaliteit, gerichtheid - van belang zullen zijn dan de procedures die o.m. bij inwijdingen worden gevolgd om de niet-stoffelijke lichamen tot het bewustzijn toe te laten, zodat ook vanuit de stof een bewust gebruik hiervan kan worden gemaakt. Ik meen dat de doorsnee mens eerder door de onnatuurlijkheid van zijn leef- en denkwijze dan door een feitelijke onbekwaamheid, die overwonnen dient te worden, geremd wordt in het werkelijk en volledig gebruik van zijn geestelijke kwaliteiten en mogelijkheden.

Als vanzelf rijst hier de vraag, of de geestelijke voertuigen in het stoffelijk geheel een rol spelen. Dan blijkt wederom iets vreemds: Het levenslichaam van de mens is bv. sterk gevoelig voor een aantal kosmische waarden. Wij kunnen, dankzij de modernste procedures, aantonen dat het optreden van zonnevlekken bv. invloed heeft op het optreden van afwijkingen in structuur, kleur en helderheid van het levenslichaam. Dit geldt voor de mens, maar even goed voor bv. planten en is dus geldig voor zowel de kleinste als de grootste stoffelijke organismen. Hieruit zou ik de conclusie willen trekken, dat het levenslichaam onmiddellijk reageert op wijzigingen in de kosmische omstandigheden en kennelijk de beleving van de kosmische omstandigheden zodanig integreert in het stoffelijk gedrag, dat het zuiver stoffelijk gedragspatroon hierdoor mede bepaald wordt.

Wat het levenslichaam betreft zou ik dan ook willen stellen dat het een voortdurende en actieve functie heeft voor de in stof levende mens. Indien hij zich alleen maar bewust zou zijn van de invloeden die in dit levenslichaam optreden, zou hij volgens mij ook veel beter begrijpen, waarom hij in sommige omstandigheden bijna manisch handelt en toch op andere ogenblikken bijna algehele objectiviteit weet te bereiken.

Zijn gedrag, zijn gevoelsleven en ook veel van zijn voorgevoelens, zijn diepere angsten, zowel als zijn ogenblikken van grote vreugde zouden, zover dezen stoffelijk niet onmiddellijk te verklaren zijn, volgens mij mede kunnen worden verklaard door het optreden van zich wijzigende kosmische omstandigheden. Overigens blijkt dat bij trillingen - het beste aangebracht in hoogspanningen van rond 35000 perioden, het mag wat lager zijn, tot 20000 of hoger tot 50000 - de veranderingen in de scala het gemakkelijkst kunnen worden geabsorbeerd en gelijktijdig waargenomen.

Hier blijkt het menselijke gedrag door het levenslichaam dus te worden beïnvloed. Het astraallichaam identificeert zich zeer sterk, zowel in vorm als structuur met het stoffelijke ik waartoe het behoort. Het stoffelijk ik heeft een complexe en vaak zeer volledige ik-voorstelling, waardoor dus het geheel van het ik in de astrale wereld a.h.w. gereproduceerd wordt. Wanneer het astraal voertuig, onder welke omstandigheid dan ook, beschadigd wordt, onder bepaalde spanning komt te verkeren, zo wordt dit als een zuiver lichamelijk iets aan het stoflichaam overgedragen. Hier zouden wij ook moeten denken aan het ontstaan van stoffelijk onverklaarbare traumata, verwondingen in het menselijke lichaam als gevolg van een astrale beleving. Ook dit is, naar ik geloof, meerdere malen in de stof geconstateerd. Ook hier bestaat dus een relatie. Het blijkt echter, dat het astraal lichaam eerder inwerkt op het stoflichaam zelf, het zenuwstelsel en het weefsel van dit lichaam, dan dat het invloed heeft op hogere gedragsnormen in de mens.

Anders blijkt het met het geestelijk voertuig te zijn. Dit voertuig met zijn grote complexiteit en zijn grote reeks van mogelijkheden blijkt namelijk niet alleen een variatie in de krachtsverhoudingen in de mens tot stand te kunnen brengen, maar bovendien zijn waardering te kunnen beïnvloeden. Het is of de visie van de mens veranderd wordt, wanneer vanuit het geestelijk voertuig uit, invloed wordt uitgeoefend. Hier is dan iets interessants: wij bemerken dat de normale selectiviteit van waarneming en interpretatie die bij elke mens stoffelijk bestaat, onder invloed van geestelijke belevingen, maar ook van krachten die de geestelijke voertuigen bereiken, veranderd kunnen worden, zodat de eigen instelling van de mens en zelfs schijnbaar de persoonlijkheid tijdelijk en soms zelfs blijvend grote veranderingen hierdoor kan ondergaan. Iets om eens over na te denken, want wij worden hier dus geconfronteerd met een stoffelijk lichaam, dat door de geestelijke voertuigen aan alle kanten wel degelijk mee bestuurd wordt.

Dit brengt mij dan tot het laatste punt van mijn betoog, dat u naar ik hoop niet te droog en te vervelend hebt gevonden: de vraag in hoeverre een besefseenheid mogelijk is tussen de stof en de verschillende voertuigen. Ik begin dan maar weer bij het begin, bij het astraal. Het blijkt dat uittreding op astraal vlak het mogelijk maakt waarnemingen te doen, die ver buiten het bereik van eigen lichamelijke mogelijkheid liggen. Iemand die hier in een schijnbare slaaptoestand of trance verkeert, kan gelijktijdig astraal zien, wat voor weer het is in Australië en of er haaien zijn nabij of op het strand daar. Hieruit blijkt, dat overdracht van astrale waarnemingen naar de stoffelijke hersenen bij waarnemingen normalerwijze mogelijk is. In de magie treffen wij verder het bewust zenden van een astraal voertuig aan, waarbij dit voertuig met een opdracht tot waarneming en soms ook tot actie vanuit het eigen ik bewust gelanceerd wordt. Ook hier moeten wij, zelfs wanneer wij veel voorbehoud maken, wel toegeven, dat een directe wisselwerking tussen astraal voertuig en menselijk lichaam, mede op instigatie van het stoffelijk bewustzijn, mogelijk is.

Het levenslichaam blijkt wel te reageren in zijn krachtsverhoudingen en wijzigingen in het menselijke bewustzijn, maar niet bewust beïnvloed te kunnen worden. Wel is de mens bewust in staat krachten aan dit levenslichaam toe te voegen of daaraan te onttrekken. Ik wijs hierbij o.m. op de Chinese acupunctuur en daarnaast op een magische methode, waarbij men van delen van dieren en planten gebruik maakt - de z.g. groene magie. In deze gevallen zijn de evenwichten die in het levenslichaam bestaan, te wijzigen. Op grond hiervan ben ik geneigd te stellen dat hierdoor stoffelijke omstandigheden het evenwicht in het levenslichaam te wijzigen is, zodat het menselijk bewustzijn in staat moet zijn deze evenwichten te constateren en te wijzigen. Daar verder blijkt, dat mentale veranderingen eveneens veranderingen in het levenslichaam tot stand brengen, wil ik hieraan toevoegen - en hiervan ben ik heilig overtuigd - dat de mens die zich

voldoende bewust is van zichzelf en de krachten die hij in zichzelf bergt, in staat is de situatie van zijn levenslichaam te veranderen. Veranderingen in de energieverhoudingen in het levenslichaam hebben uit de aard der zaak invloed op de vitaliteit van de mens in de stof. Ook hier bestaat een wederkerige invloed, die echter niet op een dermate bewust niveau kan functioneren als bv. bij het astrale mogelijk is.

Wat betreft het geestelijk voertuig heb ik alleen uit eigen waarnemingen een aantal conclusies getrokken. Het is mij niet mogelijk het geheel van alle mogelijkheden, die in verband hiermede kennelijk bestaan, geheel te overzien en te herleiden tot een eenvoudige conclusie. Ik stel uitdrukkelijk dat het volgende geheel op grond van mijn eigen waarnemingen is gesteld. Mij blijkt dat emotie plus denken in de mens - een proces dat toch redelijk bewust ervaren wordt en redelijk beheersbaar lijkt - kan voeren tot contacten met bepaalde sferen, waarbij het eigen geestelijk voertuig als bewuste factor in die sferen optreedt. Overdracht van al hetgeen daar in het geestelijk voertuig wordt beleefd aan de stof blijkt slechts gelimiteerd mogelijk te zijn. Wel blijkt dat het geheel van de inhouden van de psyche, zoals die stoffelijk gekend wordt, in het geestelijk voertuig te behoren. Anders gezegd: De mens kan in het geestelijk voertuig zichzelf volledig uiten in elke sfeer, die voor hem bereikbaar is, maar is niet in staat alle antwoorden vanuit die sfeer ook tot een mentaal besef terug te brengen in gelijke volledigheid.

Verder blijkt dat geestelijke krachten, op welke wijze dan ook door het geestelijk voertuig vergaard of geprojecteerd, altijd in het levenslichaam een rol zullen spelen. Geestelijke krachten kunnen dus worden omgezet in levenskracht, en eventuele ritmen en vibraties daarin blijken vanuit de geest te kunnen worden vastgesteld. Dit geldt zowel voor het eigen levenslichaam als onder omstandigheden ook voor het levenslichaam van anderen.

Ten laatste: Geestelijke voertuigen blijken bij hun ervaringen grotere hoeveelheden kennis en beleving over te kunnen brengen, naarmate de sfeer waarin dezen worden opgedaan, dichter bij de materie ligt. De overdrachtsmogelijkheid neemt dus af naarmate de sfeer, waarin men vertoeft, hoger wordt, waarbij hoger zoals u weet een omschrijvende, niet een plaats bepalende term is. Ik neem op grond hiervan aan dat het menselijk lichaam normalerwijze niet beschikt over voldoende referentiewaarden in het bewustzijn, waardoor een geestelijke ervaring geheel in het besef zou kunnen worden vastgelegd. Ik meen echter op grond van twee gevallen die ik constateerde - meer kan ik er tot mijn spijt nog niet vinden - aan te moeten nemen, dat de capaciteit van een mens om geestelijke ervaringen om te zetten in redelijk parallel lopende beelden of besef, bij de mens toch wel aanwezig is. Men kan dus de mogelijkheden om één te zijn in de stof met een geestelijk voertuig, vanuit de stof niet geheel bepalen, maar kan wel degelijk zijn ontvankelijkheid vergroten.

Ik dacht, dat ik u hiermee een interessant stukje ter overpeinzing had voorgelegd. Indien u naar aanleiding van dit tweede deel van mijn betoog nog vragen of opmerkingen hebt, kunt u dezen thans kenbaar maken. Daarna lijkt het mij tijd om te gaan pauzeren.

Vraag: Ik wilde iets vragen over de uittreding van het astraal. Is dit beperkt tot de aarde, of is het daarmee ook mogelijk de kosmos in te reizen?

Antwoord: Het gaat bij het volgende om een mogelijkheid die voor de meeste mensen voornamelijk theoretisch bestaat. Houdt u hiermee bij het volgende rekening: Alles, wat materieel is of fijnstoffelijk, tot en met stralingspatronen van stoffelijke aard toe, is met een astraal voertuig te constateren en te benaderen. Hierbij dient rekening gehouden te worden met het feit, dat een bewust zenden van het astraal uit de aard der zaak gebaseerd moet zijn op kennis van het doel en het erkennen van een richting. Van een bewust zenden van het astraal voertuig naar een bepaalde bestemming in de kosmos zal dus slechts beperkt sprake kunnen zijn. Maar het astraal kan door omstandigheden in de kosmos reizen en hierbij vallen tijdruimtelijke waarden, zoals die voor de mens bestaan, praktisch weg, zodat tijd zowel als ruimte nulwaarden worden t.a.v. de as, waarop het astraal zich beweegt, en elke benadering van tijdruimte, zowel van elke plaats, als willekeurig tijdstip, is dus voor het astraal mogelijk.

Waarnemingen hiervan zijn uit de aard der zaak beperkt tot de mogelijkheden die op het ogenblik in het astraallichaam bestaan en de overdrachtsmogelijkheid voor de waarneming, zoals die op het ogenblik bestaat in en naar de materie.

Is dit voldoende?

Vraag: (Onverstaanbaar).

Antwoord: Waarbij vergeten wordt dat het mentaal voertuig niets anders is dan de uitdrukking van het bewustzijn, hetwelk over het algemeen in de eerste plaats in het astraal plaats vindt en verder ook in het geestelijk voertuig op de lagere niveaus. Ik meen dan ook, zeker binnen het kader van dit onderwerp, beter uit te gaan van de functionaliteit. Dus: waar is een lichaam dat voor zijn bestaan beperkt is tot een bepaalde sfeer? Daarom heb ik het begrip geestelijk lichaam gehanteerd als omvattende alle waarden die niet in stof, astraal, of levenslichaam aanwezig zijn.

Vraag: (onverstaanbaar) etherisch?

Antwoord: Ikzelf heb de benaming etherisch lichaam niet gebruikt. Slechts in een beantwoording van een vraag heb ik dit begrip even genoemd en erop gewezen dat het merendeel van hetgeen vaak als afzonderlijk lichaam beschouwd wordt en etherisch wordt genoemd, in wezen astraal van aard pleegt te zijn, terwijl een deel van hetgeen aan een etherisch lichaam wordt toegeschreven, in feite een functie is van hetgeen ik het geestelijk voertuig heb genoemd. Wat overigens blijkt uit het antwoord, door mij in eerste instantie in betrekking met dit begrip reeds gegeven.

Vraag: U had het over overdracht. Is dit aan te leren of is het?

Antwoord: U doelt op overdracht van krachten? Ik geloof dat in eerste aanleg elk mens die overdracht wel tot stand zal kunnen brengen, zij het vaak in zeer beperkte mate. Wanneer je het doet, voel je wel hoe het moet. Maar is nu aanvoelen identiek met leren? Het blijkt namelijk niet, dat je op grond van theorieën en theoretisch onderricht grotere praktische mogelijkheden verkrijgt. Daar waar men getracht heeft dergelijk theoretisch onderricht te geven, blijkt het in de eerste plaats te dienen om een zeker zelfvertrouwen tot stand te brengen, waardoor men tot pogen komt. De feitelijke lering komt dan uit het herhaalde pogen, niet uit de geleerde theorie. In vele gevallen kunnen wij hieraan zelfs toevoegen dat de theorie geheel of ten dele onjuist blijkt te zijn, zonder dat dit belemmerend blijkt te zijn voor het functioneren van de in de mens nu eenmaal primair reeds aanwezige mogelijkheid.

Voldoende?

Vraag: Is het constateerbaar?

Antwoord: De constateerbaarheid bestaat, zoals ik in mijn betoog mede duidelijk meende te maken, op het ogenblik op basis van, en volgens wetenschappelijke normen, alleen t.a.v. het levenslichaam. Wat de verdere verschijnselen betreft: er bestaat een soort semiwetenschappelijke constateerbaarheid voor hetgeen door mij astraal genoemd werd, dus voor de fijnstoffelijke mogelijkheid. In dat geval komen wij op het terrein van de parapsychologie en zoals u zult weten, is dit nog geen werkelijke wetenschap waarop de mensen ook waarlijk trots kunnen zijn.

Vraag: Maar de gevolgen zijn toch constateerbaar?

Antwoord: De gevolgen zijn inderdaad constateerbaar. Maar de constateerbaarheid van deze gevolgen geeft volgens het wetenschappelijk denken nog geen bewijs omtrent de oorzaak.

Vraag: Vaak hoor je dat een verwonding van het astraallichaam op het stoflichaam wordt overgedragen.

Antwoord: Dat is waar. U hebt mij dit trouwens ook met andere woorden horen zeggen. Het astraal wordt immers gevoed door dezelfde levensenergie als het lichaam zelf, terwijl een groot deel van de ervaring die je astraal hebt, identiek genoemd kan worden met de lichamelijke ervaringen van de mens.

Op het ogenblik dat het astraal 'gewond' wordt, ontstaat:

- a. Een beeld dat volledig aan het lichaam wordt overgedragen en daarop een zeer grote suggestieve invloed heeft.
- b. Een verbruik van levensenergie, dat, mede gezien het suggestieve beeld, voornamelijk zal worden onttrokken aan die delen van het lichaam die overeenstemmen met het beeld van het astraal. Het resultaat is inderdaad dat traumata, zij het niet geheel gelijk van aard, maar wel in plaats en aard deels gelijk, in het lichaam ontstaan op het ogenblik dat het astraal getroffen wordt.

Vraag: Mag ik u vragen, hoe het astraal voertuig gewond zou kunnen raken?

Antwoord: Grotendeels is dit een kwestie van vatbaarheid: Een astraal voertuig bevindt zich in een wereld, waarin ook andere astrale vormen optreden. Al deze vormen worden bepaald door een denkbeeld, dat in deze wereld vorm krijgt. Er kunnen schrikbeelden aanwezig zijn, er kunnen door anderen geprojecteerde strijdbeelden aanwezig zijn en zelfs de angsten van de mens zelf kunnen door hem - onbewust - eveneens astraal worden geprojecteerd. Vooral tijdens de eerste bewuste astrale uittredingen pleegt dit voor te komen. Eigen spanningen en angsten worden als een schijnbaar onafhankelijk beeld geprojecteerd, waarvoor men uit de aard der zaak gevoelig en kwetsbaar is.

Laat mij u een voorbeeld geven: Stel dat ik bang ben voor honden en vrees door een hond gebeten te worden. Wanneer ik voor het eerst bewust astraal uittreed - ik zou daarvoor een mens moeten zijn natuurlijk - zo heb ik op dat ogenblik angst. Deze angst wordt voor mij uitgebeeld door een hond. Op mijn astrale tocht ontmoet ik een hond. Ik vrees deze hond en tracht mij daaraan te onttrekken zonder mij mijn eigen positie te realiseren. Ik word dan gebeten door iets, wat ik zelf geproduceerd heb. Het resultaat is astraal een grote bloedende wond, bv. in de kuit. Wanneer ik terugkeer blijkt dat een pijnlijke reeks van bloeditstortingen, huidverkleuringen en soms zelfs enkele oppervlakkige wonden optreden op de plaats waar het astraal door deze projectie van de eigen angsten getroffen werd.

Is dit een voldoende illustratie?

Vraag: U had het over bewust uittreden. In Engeland is door een medium een schriftelijke cursus uitgegeven, een z.g. 'school of mediums'. Is dat aanvaardbaar?

Antwoord: Ik heb geen voldoende kennis van het door u bedoelde. Ik kan alleen zeggen: Het lijkt mij uitermate moeilijk bv. aan de hand van schrifturen te leren hoe je auto moet rijden in het moderne verkeer, wanneer je nog nooit een auto bestuurd hebt. Het lijkt mij moeilijk juist te leren dansen alleen aan de hand van een schriftelijke handleiding en meen, dat ik dit - zelfs in versterkte mate, mede gezien de risico's die er aan verbonden zijn - mag stellen, wanneer het gaat om het bereiken van bewuste uittreding. Ik meen dat u ook in dit geval in de eerste plaats dient uit te gaan van uzelf, van de krachten die in uzelf leven. De schriftelijke les zou mogelijk een stimulans kunnen zijn om te komen tot bepaalde experimenten en dit lijkt mij nog wel aanvaardbaar. Het gevaar is dan echter dat men op grond van één enkel geslaagd experiment bij zichzelf een bekwaamheid aanneemt, die mogelijk door de tekst wordt gesuggereerd, maar die zeker niet reëel reeds aanwezig is. Waaruit allerhande risico's zouden kunnen ontstaan.

Is dit voldoende?

Vraag: Zijn de stigmata een voorbeeld van ideoplastie?

Antwoord: Het is inderdaad een voorbeeld van ideoplastie, ofschoon de bron hiervan meestal gezocht kan worden in een sterke zelfsuggestie, meestal gepaard gaande met een hysterische geldingsdrang, welke wordt omgezet in een behoefte om dichter bij God te staan dan anderen.

En hiermede, mijne vrienden, meen ik dat wij redelijkerwijze deze vragen voor heden als afgehandeld kunnen beschouwen. Ik hoop dat u het door mij gestelde zult willen overwegen, zult willen nagaan, zover u dit maar mogelijk is. Dan immers verkrijgt u een nieuw inzicht in uw eigen wezen als mens en ook in de vele voertuigen die u bezit en de mogelijkheden die daarin voor u bestaan. Ik heb - en dit uitdrukkelijk reeds vermeld - in mijn betoog alles zoveel mogelijk vereenvoudigd om een verstaanbaarheid en duidelijkheid van het gestelde te bevorderen. Dit betekent echter niet dat het door mij gestelde onjuist is. Op een punt heb ik nadrukkelijk verklaard, dat ik ben afgegaan op eigen waarnemingen. Het zal u duidelijk zijn dat deze eigen waarnemingen waarschijnlijk wel een gemiddelde kunnen benaderen, maar dat zij niet alle mogelijkheden zal omvatten. Waar ik dus stellingen heb gegeven, waarbij ik vermeldde dat zij alleen op mijn eigen waarnemingen gebaseerd zijn, zo geef ik u de raad vooral bij het aanvaarden hiervan als geheel en volledig waar, enig voorbehoud te betrachten.

Vrienden, het was mij een genoegen. Ik hoop dat het wederkerig was en wens u een aangename pauze toe.

Goedenavond, vrienden.

ESOTERIE

Het is moeilijk om na een toch wel zwaar betoog als dat van mijn voorganger te komen met iets dat zowel passend als esoterisch is, en wanneer het niet past en esoterisch is, deugt het niet. Maar als het wel past, maar niet esoterisch is, krijg ik ook op mijn kop.

Toch zijn er dingen, waarvan men zich wel afvraagt hoe het eigenlijk zit. Soms vinden mensen hiervoor woorden als bv. "Deeid ruist in je oor en het hart tikt als een klok van wekelijheid, die je waarschuwt voor het einde van de tijd."

Dergelijke spreuken komen meer voor. De mens drukt er iets van zijn wezen mee uit, want als mens leef je in feite op de grens van twee gebieden. Een mens leeft vaak half in de eeuwigheid en met de andere helft in de materie. Hierdoor komt hij voortdurend met zichzelf in strijd. Wanneer de mens zuiver materialistisch leeft, zo is hij met zich en het leven niet tevreden. Hij zoekt naar droombeelden, illusies en profeten. En op het ogenblik dat hij zuiver geestelijk probeert te leven, blijkt hem, dat de stof daarmee geen vrede neemt en hij dus op de een of andere wijze toch ook aandacht voor de stoffelijke wereld moet hebben.

U kent het verhaal van de ingewijde wel, die boven op een berg leefde, steeds weer drie jaren achtereen, waarin hij er alleen maar mee bezig was om heilig te zijn. Maar daarna kwam hij een jaar lang naar beneden, trok naar een havenstad en leefde daar als een zwijn. Men vroeg hem eens: Hoe is het toch mogelijk dat een hoogstand en bewust levend mens als u dergelijke dingen doet? Zijn antwoord luidde: wanneer ik te lang op mijn hoogte blijf vertoeven, kan ik uiteindelijk niet meer afdalen en verlies ik alle contact met de mensen.

Ik meen dat dit dilemma voor eenieder bestaat: Wanneer u zich te lang en te intens met hogere geestelijke waarden bezighoudt, komt er ook een ogenblik waarop u met de materiële problemen geen weg meer weet. En wanneer u te zeer opgaat in materiële zaken komt er een ogenblik, dat u met uw geestelijke problemen geen weg meer weet.

Helaas begrijpen de meeste mensen niets van hun eigen situatie. Neem als voorbeeld eens de groepen die beweren grote groepen mensen te representeren. Aan de ene kant spreken zij de meest edele stellingen uit, terwijl zij aan de andere kant de meest onedele dingen doen. Het verschil hiertussen schijnen zij zelfs niet te bemerken. Je vraagt je soms wel eens af hoe dergelijke dingen mogelijk zijn.

Maar bij onderzoek blijkt dat deze mensen geen begrip hebben voor zichzelf en eigen toestand, zodat zij de hoogste principes van geestelijk bewust leven plegen te paren met de slechte mogelijkheden van de stoffelijke praktijk.

De mens zou, bij de eeuwigheid en de abstracte goede waarden volgens mij moeten denken: beidt uw tijd. En wat de meer tijdelijke waarden betreft zou hij moeten denken: de eeuwigheid vult wel aan, wat ik nu tekortkom. Er is niets, wat uiteindelijk onevenwichtig is, zelfs de mens niet. Het lijkt u misschien onmogelijk, wanneer ik dit zo stel en u zult geneigd zijn te vragen: Een volledig evenwichtige mens? Waar vind je die?

Ikzelf heb er nog geen gezien en wanneer u er ooit een zou vinden, zou u hem eigenlijk naar een dierentuin moeten brengen, want hij is zeldzamer dan zelfs het allerlaatste dier van een lang reeds uitgestorven soort. Ik wil maar zeggen: werkelijk evenwichtige mensen lijken onbestaanbaar. Maar de mens heeft dit evenwicht nodig om zijn werkelijke wezen te herwinnen en dit evenwicht komt uiteindelijk wel degelijk tot stand.

Waarom? De eeuwigheid waarin wij leven, wordt door de mens gemeenlijk voorgesteld als een tegenstelling tot de tijd, waarin mensen leven. Maar de eeuwigheid is a.h.w. de uitdrukking van alle tijd. Wanneer je nu niet voldoende tijd hebt, zo zul je die toch vinden in de eeuwigheid en wanneer je nu met je tijd niets hebt gedaan, zul je eens met diezelfde tijd nog iets moeten doen. Anders blijf je in de tijd verstrikt en blijft eeuwigheid als een werkelijke waarde voor jou een illusie.

Ik ben ervan overtuigd dat voor eenieder eens een evenwicht mogelijk zal zijn tussen tijd en eeuwigheid. Maar hoe en waar zul je dit vinden? Er zijn mensen die dit evenwicht betrekkelijk laag bij de grond zoeken. Andere mensen zoeken het juist zeer hoog. De eerste soort zou je sexoterisch kunnen noemen, de tweede soort esoterisch. De eerste term ontleen ik overigens aan het brein van het medium, maar vind haar zeer passend binnen het kader van mijn betoog. Beide soorten benaderen het leven op hun eigen wijze. Maar je kunt niet het een werkelijk hebben, wanneer je het andere verwerpt. Dit schijnen de meeste mensen niet te begrijpen.

Er zijn mensen, die alleen maar op aarde schijnen te streven naar een betreden van steeds meer en steeds hogere werelden van de geest. Hen zou ik soms wel toe willen schreeuwen: Waarom denk je eigenlijk dat je op aarde bent? Want de mensen bevinden zich op de aarde omdat ook deze wereld wel degelijk een deel is van het geheel. Zij is niet een tegenstelling tot eeuwigheid en geestelijk leven, maar is er een deel van. Aan de andere kant zie ik wel eens mensen die alle geestelijke waarden terzijde wuiven. Ook hen zou ik soms wel eens willen vragen: Wat denk je eigenlijk dat je doet? Meen je nu werkelijk dat een mens alleen met de linkerhelft kan leven en de rechterhelft kan later sterven? Dat kan toch niet?

Overigens: indien u commentaar hebt, of mij te vervelend vindt, mag u het rustig zeggen. Want in de ogen van anderen zijn de meeste dingen die je geheel ernstig probeert te zeggen, vervelend, behalve wanneer de mensen denken dat zij reeds weten wat je zult gaan zeggen. In dat geval noemt men het betoog zeer boeiend. U mag uw mening dus rustig zeggen, want wij moeten overal naar een evenwicht zoeken, ook hier. Je zit als mens aan de ene kant in een wereld vol van redelijkheid en aan de andere kant is een groot deel van je leven toch weer gebaseerd op het bovenredelijke, om niet te zeggen het bovenzinnelijke.

Vraag: Mag ik een vraag stellen? Is "hoe groter geest, hoe groter beest" dan niet zo erg en komt dit vaak voor?

Antwoord: Ik meen, dat in deze gevallen zowel de beoordeling van het groot geestelijke als het klein beestige een zuiver menselijke is. Wij weten dat een mens over het algemeen iets beestachtig vindt, wanneer de ander iets doet, wat hij zelf wel zou willen maar niet durft of wil aanvaarden. Met 'grote geest' duidt men maar al te vaak iemand aan die men niet begrijpt.

Het wonderlijke is het volgende: wanneer je kunt begrijpen hoe dom iemand is, zul je hem in een verzorgingshuis plaatsen, of zelfs naar een gekkenhuis brengen. Maar wanneer iemand zo dom of gek is, dat niemand meer kan begrijpen, hoe dom of gek hij wel is, wordt hij voor velen een afgod. Denk eens aan Adolf. Ik kan meer van dergelijke voorbeelden noemen. Er zijn bv. heel wat zeer beroemde professoren die mogelijk wel heel veel weten, maar die op zo een oerstomme wijze hun kennis hanteren, dat zij alleen om die reden reeds gevaarlijk voor de mensheid zijn en in een instituut zouden moeten vertoeven. Waarmee ik zeker niet doel op een instituut dat ten doel heeft, lering te geven. De anderen begrijpen echter de implicaties niet van alles, wat dergelijke mensen zeggen, doen en zijn. Daarom eert men hen.

Dat is het zonderlinge op uw wereld. Wanneer u dan citeert hoe groter geest, hoe groter beest, ben ik geneigd te zeggen, dat dit niet geheel waar is. Wel is het zo dat, hoe vrijer en wijder je blik naar de ene zijde wordt, hoe vrijer en wijder je ook moet zien naar de andere kant. Ik kan mij voorstellen dat iemand die geleerd heeft de illusiegrenzen van de logica, zoals de mens die heeft opgebouwd, te doorbreken en zo iets nieuws te ontdekken, met een zelfde gemak alle menselijke rederingen doorbreekt over een: zo hoort het wel en zo hoort het niet. Ik kan nooit begrijpen waarom een tweepersoonsbed voor de meeste mensen alleen goed bruikbaar is wanneer het tevens een huwelijksbed is bv. Er is een tijd geweest, waarin men het nemen van dergelijke vrijheden in eigen gedrag beestachtig vond, terwijl men het in uw dagen ook vaak als een teken van vrijheid beschouwt. Wat volgens mij ook niet geheel juist is, want in de meeste gevallen is deze vorm van 'vrijheid' eerder een uitdrukking van een persoonlijke verslaving of gebondenheid.

Reactie: Leve de vrijheid.

Antwoord: Zeker. Maar werkelijke vrijheid bestaat voor een groot deel in het je kunnen onthouden van alle werkelijke bindingen en gebondenheden, waarbij overigens bindingen en gebondenheden nooit vanuit de ander kunnen bestaan, maar altijd voortkomen vanuit jezelf.

Vraag: Om werkelijk vrij te zijn, moet je dus jezelf binden?

Antwoord: Ik meen ook dit te moeten zien als een illusie. De mens bindt zich, omdat dit essentieel is en noemt dit een vrijheid omdat hij niet beseft in hoeverre de binding een aanvulling van eigen persoonlijkheid betekent - wat vrijheid is - of een zich onderwerpen van zichzelf betekent, en daarmee een voor zichzelf wegpraten van een deel van de eigen persoonlijkheid, wat een verstrikt zijn betekent. Wat mogelijk niet bepaald als een esoterische les zal worden beschouwd, maar toch wel heel erg waar is.

Om terug te keren tot het evenwicht: de meeste mensen die het hebben over evenwicht tussen mens en geest, doen mij denken aan mensen die wel weten waar de klok hangt, maar die, gezien hun daden, niet in staat zijn de klepel te ontdekken. Het zijn juist de z.g. onevenwichtigen in uw wereld die het sterkst tot uiting komen, die het meest van zich doen horen. Het zijn de werkelijk evenwichtigen waar je in uw wereld niets van pleegt te bemerken of te horen. Men zal geneigd zijn te denken, dat juist de onevenwichtigen weten, waar de klepel verborgen is. Maar neen. Die rammelen erop los met alles wat zij te pakken kunnen krijgen en maken onzuiver lawaai, terwijl de evenwichtige alleen dan reageert, wanneer de juiste en harmonische toon veroorzaakt kan worden, dus op ogenblikken dat het evenwicht van geestelijke en stoffelijke waarden een uitingsnoodzaak schept. Een mens die evenwichtig is, is ook gezond, niet alleen maar geestelijk, maar ook lichamelijk. Iemand, die lichamelijk niet redelijk gezond is, is veelal ook geestelijk niet bepaald sterk en evenwichtig te noemen.

Er zijn natuurlijk zaken, die je uit het menselijke bestaan niet weg kunt denken. Neem bv. het sterven: een mens, die geboren wordt, begint onmiddellijk te sterven en gaat daarmee dan ook voort, tot hij er mee klaar is. Maar er zijn zoveel kwalen die in feite niets meer te maken hebben met werkelijk lichamelijke oorzaken of noodzaken. Je kunt zeggen: iemand wordt ouder en bepaalde organen werken niet zo goed meer. Akkoord. Maar er zijn ook heel wat mensen die alleen maar ziek worden, omdat zij in zich niet voldoende evenwichtig zijn.

Deze mensen staan psychisch onder spanning, zij kunnen bv. zichzelf of een facet van het leven niet verwerken. Prompt krijgen zij hoofdpijn, reumatiek en allerhande andere kwalen. Het klinkt mogelijk wreed, wanneer ik het volgende stel: van de kanker die op het ogenblik zo sterk op de wereld toeneemt, wordt meer dan de helft in eerste instantie veroorzaakt door psychische defecten en is dus niet aan zuiver stoffelijke oorzaken en condities te wijten. Dit kan u duidelijk maken, hoe belangrijk ook zuiver stoffelijk het bereiken van een zekere evenwichtigheid kan zijn.

Toch kun je mensen vaak helpen hun evenwicht te hervinden. Heel wat mensen denken aan zichzelf als aan een duikelaartje, een verzwaard poppetje, dat altijd weer overeind komt. Maar een dergelijk poppetje bezit geen werkelijk evenwicht, doch blijft wiebelen. Wanneer een mens een schok heeft gehad, mentaal of stoffelijk, dan zien wij al te vaak iets dergelijks. De geestelijke of stoffelijke situatie slaat weliswaar om tot een tegendeel, doch maar voor korte tijd en keert dan weer tot het oude terug. De zaak fluctueert wel, maar komt niet snel en bewust tot evenwicht. Men dient echter zo snel mogelijk weer tot het werkelijke evenwicht - stilstand t.a.v. invloeden - te geraken. Er kan vaak iemand zijn - geest of mens - die in staat is bij anderen dergelijke fluctuaties dermate af te remmen, dat zij snel tot rust komen. Dan is er weer evenwicht, wordt men stoffelijk weer sneller gezond en keert ook de innerlijke rust weer. Je kunt soms wel met bepaalde middelen het lichaam tot evenwicht brengen, terwijl de geest onevenwichtig blijft. De kwaal blijft dan voortbestaan en keert terug, zij het in dezelfde, zij het in een afwijkende vorm.

Het volgende is historisch: Ergens in Nederland werkt een zeer goed genezer. Daar kwam een vrouwtje die ontzettende last had van pijn in de buik. De man heeft haar, met vele anderen, op een rijtje gezet, behandeld en zij is inderdaad lichamelijk beter geworden. Toen de man dezelfde patiënte na een paar maanden terugzag, vroeg hij natuurlijk, of de kwaal dezelfde was. Neen, zo was het antwoord. U hebt mij schitterend genezen. Het zit nu in mijn rug. Mogelijk een krankzinnig verhaal. Toch komen dergelijke zaken vaak voor. De reden is dat bij mensen het innerlijke evenwicht weg is. Ik meen dat dit evenwicht vooral vaak teloor gaat, omdat de mensen ook innerlijk te veel bezig zijn met tijd.

Men vraagt zich steeds weer af: Heb ik er de tijd wel voor? Ik zou dan willen antwoorden: lieve mensen, je hebt de eeuwigheid. Alle tijd, die denkbaar is tezamen en nog meer heb je om datgene, wat werkelijk noodzakelijk is tot stand te brengen. Je hebt geestelijk gezien geen haast, die heb je hoogstens lichamelijk. Maar zelfs, wanneer je stoffelijk opgejaagd wordt, haast hebt, zo blijkt dat wanneer je de innerlijke rust maar kunt bewaren, alles nogal mee te vallen. Want je schiet dan beter op en boekt bovendien nog betere resultaten.

Inderdaad, je staat als mens steeds weer op de grens van eeuwigheid en tijd. Je lichaam behoort tot de tijd, de rest van het Ik behoort tot de eeuwigheid. Wanneer wij nu in staat zijn het lichaam aan de tijd te laten en gelijktijdig de geest voortdurend en bewust in de eeuwigheid te laten functioneren, zo zal ons besef weliswaar de tijd registreren, maar niet meer de druk van die stoffelijke tijd kunnen ervaren, omdat wij immers altijd de eeuwigheid bezitten.

Geen gekke filosofie, niet waar? Je hebt voor alles altijd ruimschoots de tijd, wanneer het er werkelijk op aan komt. Niet in dit lichaam misschien en niet in dit leven, maar toch: tijd.

Reactie: Carpe diem.

Antwoord: Pluk de dag.... Ik zou zeggen: wanneer je alle dagen plukt, vallen zij zo snel uit. De spreuk betekent in feite: leef elke dag opnieuw. Ik ben het daarmee eens, wanneer je dit vertaalt als: laat elke dag zijn eigen lasten dragen. Ik heb immers de eeuwigheid. Elke dag doe ik in de tijd wat ik kan, wat ik moet. Maar ik heb geen haast, want ik hoef nooit méér te doen dan ik werkelijk kan. Als u het zo bedoelt, ben ik het er mee eens. Maar heel wat mensen schijnen carpe diem te vertalen als: Pluk iedereen en maak er een leuke dag van Als ik maar gelukkig ben

Dat lijkt mij een onevenwichtigheid, omdat je dan voortdurend bezig zult zijn om handiger te zijn dan anderen. En er bestaat geen in het ik meer onrust en tijd veroorzakende houding dan juist dit pogen om ten koste van anderen iets te bereiken of te doen.

In jezelf ben je uiteindelijk een evenwicht tussen tijd en eeuwigheid en zul je dit eens kunnen beseffen. Maar op het ogenblik, dat je wissels gaat trekken op een ander, omvatten die wissels ook invloeden die je mede in die eeuwigheid dient te verwerken. Wie in de stof zo druk bezig is met handig zijn, zal geen mogelijkheid vinden om daaraan aandacht te geven en raakt meer en meer in de tijd verstrikt. Pluk de dag, geniet het leven, is daarom iets waarmee ik het alleen eens kan zijn, zolang het gaat om iets van jezelf. Maar wanneer het een kwestie wordt - zoals voor de meesten helaas het geval is - van een "als ik het nu maar goed heb", zo meen ik dat je je rust en evenwicht zowel t.a.v. je wereld als het eeuwige in de waagschaal stelt.

De mens leeft. In dit leven kun je heel wat dingen doen, die volgens anderen niet mogen, zolang je deze dingen voor jezelf kunt aanvaarden en niet in jezelf een gevoel hebt dat dit later toch weer in orde gemaakt moet worden, zou ik echter zeggen: ga rustig je gang. Maar op het ogenblik dat je iets doet, terwijl je het gevoel hebt dat je dit niet als blijvend werkelijk voor jezelf kunt aanvaarden, zelfs al vertelt eenieder je dat dit goed is, moet je er liever vanaf zien. Vraag je af, of je deze daad en deze ervaring blijvend als deel van jezelf mee wilt dragen. Kun je daarop geen bevestigend antwoord geven, doe het dan niet.

Het geheel van alle dingen komt uiteindelijk neer op die éne werkelijkheid. Iemand heeft eens gezegd: De mens leeft langs spiralen van tijd. Het was een vriend van mij en ik vroeg hem dus: Wat gebeurt er met je, wanneer je van een spiraal van tijd af raakt? Zijn antwoord was: dan begin je aan de volgende spiraal. Mijn vraag: En als je nu alle spiralen gehad hebt, waar kom je dan terecht? Zijn antwoord: In dat ene punt, waar God is. Waarop ik concludeerde: dit is dus het ene punt waar volgens jou alles naar toe moet. Hij bevestigde dit. Toen heb ik gezegd: Waarom dat geklets over spiralen. Wanneer ik spreken wil over Parijs, begin ik toch ook niet met eerst alle wegen daarheen door geheel Europa op te sommen? En als je in Amsterdam te doen hebt, ga je toch niet eerst informeren, voor je verder werkt, hoe men wel van Moskou naar Parijs kan komen. Volgens mij is een dergelijke aandacht voor details vaak dom en voert weg van de werkelijkheid. Maar heel wat mensen schijnen zo te denken en te handelen en de geest is van deze fout ook niet altijd vrij.

Mogelijk vindt u, dat ik nu maar wat klets. U kunt gelijk hebben, maar in dat geval ben ik in ieder geval niet de enige geest die kletst, en wat de mensen betreft, zal ik dan maar zwijgen. Mij gaat het steeds weer om de essentie. Ik stel dat eeuwigheid niets anders is dan alles en altijd bij elkaar. Volgens ons huidig denken kan dit onze eindbestemming zijn. Maar daar wij alles wat wij nu zijn, mede in die eeuwigheid zullen zijn, is voor mij die eeuwigheid ook nu. Voor mij ligt de scheiding tussen tijd en eeuwigheid in ons besef niet in de feiten zonder meer. De vergankelijkheid van een vorm is hierbij niet bepalend. Een beuk die bij het komen van de winter zijn bladeren verliest, kan wel denken dat hij sterft, en, wanneer de bladeren weer komen in de lente, beweren dat hij opnieuw leeft. Maar voor mij is het een en dezelfde levende beuk, door alle jaren en jaargetijden. De beuk zou nog verder dan dit kunnen gaan en kunnen stellen: ik ben deel van het wezen beuk en wanneer ik honderden jaren leef en daarna door geveld of door de storm wordt neergehaald, ben ik nog steeds deel van de werkelijke beuk. Er is dan feitelijk niets veranderd.

De mens zou moeten weten: Ik kan in een bepaalde vorm vervallen of veranderen, maar in de eeuwigheid ben ik deel van de volledige perfectie, van God. En wanneer je dit nu kunt aanvaarden, wanneer je dit innerlijk aanvoelt en weet, waarom zou je je dan verder nog druk maken? En waarom zou je dan anderen nog de wet willen stellen? Kan men oprecht stellen dat er in het gehele Al slechts één enkele wet is, dat God zo beperkt en bekrompen is, dat Hij alle andere dingen die mogelijk zijn en door Hem mogelijk zijn geworden, eenvoudig verwerpt? Neem mij niet kwalijk, dat ik het volgende voorbeeld geef.

Ik doe dit om u te wijzen op de enorme verwaandheid, die daar achter schuilt: "Wij zijn het uitverkoren volk." Het is of je zegt: Philips heeft een grote fabriek van tv. toestellen die veel produceert, maar in zijn gehele bestaan komt er maar een enkel goed tv. toestel uit. En dat heb ik. Dit is het. Ik meen dat niemand iets dergelijks ooit terecht zeggen kan. In de esoterie zie ik iets dergelijks. Wanneer je in jezelf opklimt, tot je iets beleeft van de eeuwigheid, kun je zeggen: Dit is mijn waarheid, mijn God, mijn Licht. Mijn symbool, mijn uitdrukking voor de oneindigheid desnoods. Maar kun je nu werkelijk en terecht stellen, dat dit voor eenieder precies zo zal zijn?

Gekker wordt het nog wanneer men de mensen anderen hoort spreken over de noodzaak te leven volgens recht en wet, terwijl blijkt dat men het voor zichzelf daarmee zo nauw niet neemt. Waar blijft je eeuwigheid en innerlijk evenwicht nu, indien je aan de ene kant een serie regels als onaantastbaar stelt en die aan de andere kant voor jezelf niet toepast? Dan moet er in jou toch wel iets tot botsing komen? Volgens mij kan een mens alleen in en voor zich bindende regels ervaren en zal hij op grond daarvan in en voor zich komen tot een versmelting van tijd en eeuwigheid, zodat dit persoonlijk wordt tot datgene wat voor ons allen uiteindelijk het werkelijk erkennen van leven bepaald: harmonie en eenheid met het Hogere. Dat wat wij zijn: de eeuwigheid en datgene wat wij daarvan beseffen: de tijd moet een eenheid worden, die wij in onszelf erkennen.

Ons gehele geluk, leven en bestaan is volgens mij daarop gebaseerd. Iemand sprak eens: "Ik heb tot u gebeden God; geen antwoord heb ik ooit gehoord. Ik heb U, God en ook uw beeld in mij zelf vermoord. En zie, toen ik U in mijzelf had gedood, sprak Gij in mij, verkondigend uw Licht. Hoe groot waart Gij, o God, voor mij; maar eerst toen ik erkennen wilde: geen God aanvaarden door mij als plicht...." Voor mij betekent dit zoiets als: wij vinden de eeuwigheid eerst op het ogenblik dat wij haar niet meer buiten ons stellen en proberen er beter van te worden. Dan hebben wij het denkbeeld van die eeuwigheid desnoods in onszelf vermoord, maar de kracht daarvan in, zowel als vanuit onszelf, kan dan eerst werkelijk werken en leven, zodat wij de werkelijkheid kunnen betreden en aanvaarden.

Hiermee moet ik mijn betoog eindigen. Ik dank u voor uw aandacht en wens u allen een zeer goedenavond.

(sterk verkort en bewerkt)

d.d. 8 september 1972